

Pseudònim: Tàpies

Categoria: C1

LA CLARA I EL QUADRE

Era un dia fred d'hivern i la Clara (la filla de l'Antoni Tàpies) va anar a visitar un museu a Barcelona. Quan va arribar va caminar per un passadís ple de quadres preciosos però antics i això feia que no hi hagués ningú.

Al final del passadís hi havien encara més quadres. Cada cop aquella zona es feia més fosca. La Clara tenia por, però tot i això no va voler marxar.

Amb la foscor no va veure un dels ferros d'un quadre que s'havia caigut i es va entrebancar amb ell. Amb la caiguda, va xocar contra un dels quadres i, de sobte, va sortir una llum d'aquella pintura tan antiga. Quan la Clara va tocar el quadre, va entrar dins d'ell i va sentir un lleu mareig. Quan va entrar dins el quadre, la Clara va alucinar: era un lloc molt bonic! Però no es va quedar parada.

- He de trobar la manera de sortir d'aquí!- va pensar la Clara.

I, tot seguit, va posar-se a caminar. El paisatge era ple d'arbres i flors molt curioses, però el més curiós eren els animals: tots estaven immòbils. Però la Clara sobretot es va fixar en un cérvol jove que estava amb el cap aixecat.

Estava començant a fosquejar i va decidir passar la nit en una cova. A dins hi havien moltes plantes i la Clara va pensar que podia asseure's damunt d'elles i passar la nit.

Mentrestant, a la ciutat de Barcelona, l'Antoni Tàpies i la policia buscaven a la Clara.

-Clara! Clara! On ets?! - cridava l'Antoni, preocupat.

Al dia següent la Clara va recordar el seu somni. Va somiar que un esperit molt savi li deia que, si volia sortir del quadre, havia de rescatar a tots els animals que estaven immòbils.

La Clara estava confosa: no sabia què fer. Però li feia molta pena el cérvol jove que havia vist.

Així doncs, va disposar-se a buscar una solució. Va pensar que el primer que havia de fer era anar a veure els animals per saber exactament que els hi passava, així que es va posar en camí.

Al cap d'unes hores va veure els animals encara immòbils. Quan s'hi va fixar bé va veure que tots ells tenien una marca al pit: era una mena de creu. La Clara va reconèixer aquell símbol molt ràpid: era com la creu que pintava el seu pare, però tenia dos petites diferències: aquella creu era d'un color taronja fluorescent, i estava més ben feta.

Cada cop s'hi fixava més amb aquells animals quan, de sobte, va veure un ermini al final del bosc. Al seu costat tenia una mena de pinzell molt estrany. La Clara el va agafar, el va passar per la creu de l'ermini i...la creu es va esborrar! Al cap d'uns segons l'ermini es va començar a moure.

La Clara ho va provar amb la llebre que tenia al costat i també va funcionar.

Quan es començava a fer fosc la Clara Tàpies ja quasi havia salvat tots els animals menys el cérvol jove. Li va passar el pinzell per la creu fluorescent i el cérvol va començar a moure's. El cérvol li va donar un quadre amb un candau i una clau, i li va dir que passés per dintre el quadre per tornar al món real.

De seguida va introduir la clau pel candau, va travessar el quadre i va tornar dins d'aquella sala tan misteriosa on tot va començar.

De seguida va voler sortir d'aquell museu i tornar a casa.

Quan va arribar a casa va anar directe a l'habitació on dormia l'Antoni Tàpies.

Quan l'Antoni la va veure la Clara va córrer cap a ella.

- Pare, pare! T'he d'explicar un munt de coses !- va dir la Clara mentre l'abraçava ben fort.

*

Fi